

POGAJAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOW

5. číslo

Budyšin, meja 1976

Lětnik 26

Hrono za meju:

We měrje ja was Bóh powolał

1. Kor. 7.15

Hdyž džensa wo měrje z Bohom přemyslimy, potom drje mamy so tež na to dopomnić, zo je so měr z Bohom přez člowsku winu zničil. Hižo na přernih stronach Biblije wo tym čitamy, kak je so přez člowsku njeposlušnosť měr z Bohom skazyl a do njeměra přiwobročil. Móžemy to přirunować ze zběžkom přečiwo statej. W někajkim kraju su so přečiwo statej zběhnyli. Nětko je z měrom nimo. Tak podobnje je to tež z nami a z Bohom. My nohcemy (kaž Hadam a Jěwa) Boha jako toho připóznać, kiž ma nam něšto prajić a kotremuž mamy posluhać. Scěwk toho je njeměr z Bohom.

Bóh pak so z tym njespokoji. Wón naš zběžk surowje njeptolóči, ale pósła swojeho syna Jězom Chrysta, kiž ma nam měr připowědać. Eph. 2,17 rěka wo Chrystusu: „Je přišol měr připowědać přez ewangelion.“ To je to njeslyšane nowe: Bóh nam měr připowěda, město zo by nas chlostal. Jězus Chrystus je to nam prajil.

Ale Jězus njeje jenož měr z Bohom připowědał, ale wón sam je tutón měr. „Wón je naš měr“ (Eph. 2,14). Jězus přinješe měr z tym, zo za nas rebelow chlostanje na so wza. Jězusowa smjerc na křižu je wumrěće za naš hrěch. Nětko mamy měr z Bohom. Rom. 5,1 praji Pawol, zo „mamy pokoj z Bohom přez našeho Knjeza Jězom Chrysta“. Wšitko, štož je so mjez Bohom a mjez nami stało, je Jězus wotewzal.

Tutón dar pak je za nas zdobom nadawk. Jeli mamy my z Bohom měr, potom mamy my tež za tym stać „štož k měrej služi“ (Rom. 14,19). Abo prajimy to hinak: „znutřkowny“ měr, to rěka, měr z Bohom ma so wuskutkować w „zwonkownym“ měrje, to rěka w měrje z druhimi člowjekami. Měr so nima jenož na Boha počahować, ale tež na člowjeka. Bóh sam nas na člowjeka pokaza.

Naš tekst myslí při tym najprjedy na mandželstwo a swójbu. Runje tu je, kaž sami z wjele příkladow wěmy,

grawočiwy „njeměr“ možny. Ale runje tu we wuskej zhromadnosći mandželstwa a swójbje ma so měr, kiž z Bohom mamy, najprjedy wuskutkować.

Wyše toho pak tež wo měr na zemi dže. Naš njebohi biskop dr. Noth je jónu prajil: „Člowjekojo maja prawje, kiž praja, zo njeje jenož měr wutroby měnjeny, ale tež měr w swěće.“ A wón pokročuje: „Prošu slyšće pak tež, zo ma měr w swěće něšto z Božim měrom činić, a zo člowjekojo, kiž nimaja Boži měr we wutrobje, jara čezko we swěće k měrej wjedu.“

Tak: Měr z Bohom měć a so wo měr na tutym městnje prócować, hdžež je Bóh nas stajil, to sluša hromadže, přetož:

We měrje je was Bóh powolał.

Albert-Hrodzišćanski

Knježe, sym to ja, kiž tebjje přeradží?
Džěl z wotarneho reliefa w Njeswaćidle

Leontýna Mašinová Njesmjertny pućowar

Do serbsčiny přeložil Dalibor Rón-Rownjanski **Na stražniskim hrodže** (17. staw)

Bratrska wosada w Stražnicy bě bóle rozležana hač we Wuherskim Brodže. Cyła črjoda twarjenjow wobkružeše štyrjirózkaty dwór. Šula ze šěsć rjadownjemi bě zwjazana z modlernju a steješe na stronje k rěce Morawje. Nahladna křižna chódba běše wokoło předdwora. Za wosadnym domom mějachu Bratřa hišće swój špital a bratrowski dom w susodstwie wobsedženstwa Mateja Duba. W chwilach, hdyž šulerjo do šule chodzachu, bě wjele žiwjenja na předdworje a tež w křižnej chodbje, ale přewulka njesmědžeše hara bratrskeje młodžiny być. Lěta přescěhowanja běchu wuskutkowale, zo bě młodžina hišće w dalšich lětdzatkach žiwa w čěsnosći, dokož so w zjawnosći čuješe wobkedźbowana wot hidypoňnych woćow, kotraž chychu Bratram porokować, jelizo bychu sej jich šulerjo něšto njechwalobne dowolili. Jank Komenský běše so hižom w Niwnicy na to zwu-

čil, hdžež bratr wučer Janašk hižom małkim pjeracham na wutrobu kładžeše, zo njebychu scinili žanoho pohórška, zo bychu so příkladnje zdžerželi.

Bratr Kozyski, hižom starc, dowoli džěcom w rjadowni wjace hač wonka. Wón wědžeše, zo je młodžina mloda, a zandželi woči, hdyž we lawkach njeměr nasta. Hakle jako wučić započa, dyrbyje dospołny měr měć. Potom ani muknjenčka nječerpješe. Hólčata tohodla swoje wěcy mjez sobu wučinjachu prjedy, hač wučer abo jeho pomocnik so pokaza. Harowanje mjez hólcami běše wšelakore – přecelske a njepräcelske, kaž je to podobnje z wjedrom. Hdyž hladaše do woknow nalětnje slóncó, běše žedženje po swobodze sylniše a mjez šulerjemi nasta wjace zwadow hač w zymskich dnjach.

Mały rózk lěta 1605. Nalěčo so njebě hišće započalo, ale jeho přenje znamjenja tu hižom běchu.

z chwatkow čekaše před slóncem. Přednalětni powětr wopojowaše slabšich ludži kaž wino. Na wuspěchach w šuli bě poznać, zo bě nimo z nappinacym wuknjenjom. Hižom mlody pomocnik wědžeše: Štož šulerjow njenawuči nazymu a zymje, to nje-nachwata nalěto ani w lécu.

„Čakaj! Dóstanješ ‚kapitl‘, dokož sy sej zešiwk z tintu polał“, — naswari Natuš Hulinski małego Drabika. Tón wšak běše w rjadowni znaty ze swojim šmóranjom, wón pak so spyta wurěć, zo je sotra do njeho storkala. Nichtó jemu to nje-wěrješe.

„Ja pak móžu cyly 23. psalm laćoncsce!“ so Drabik bjezdžak hordžeše před Natušom.

„Ja jón tež nawuknu“, — rjekny Natuš.

„Ja so nadžijach, zo budže so w Stražnice wjace laćoncsčiny wučić“, přeradží so skromny Jank Komenski.

„Njeby snano chcył do Jewančić?

Tam su profesorojo — a kajcy!“

„Wězo bych chcył“, wotmolwi hólčk, byrnjež bě jemu tale myslička runje hakle do hlójkki přišla.

„To by dyrbjal jinak wotmolwy dawać, zo by rjadownju přeskočil“, mjenješ Pétr Nušic. Na to Jank nje-wotmolwi. Byrnjež měješe najlěpši pomjatk, so tola w rjadowni njewu-znamjenješe, jenož tohodla zo njeby pokazal, što wšo wě.

„Lačonsce — čehodla lačonsčinu wuknyć? Prjedy tule hólcy Jednoty tež njewukna njewuknjechu. Tak powědaše nam džěd.“

Jako tajku ruinu nadeńdžechu Boži dom, hdyž so Njeswačeno po wójnje dom wrócihu

„Čehodla nic?“ zapřečiwi Jank. „Dokelž nochcychu so po cyrkwi zložić. W cyrkwi knježeše jenož lačonska řeč, a druge řeče njemějachu zańć. Z toho ničo dobreho njewuńdže.“

„Widziš — sam takle řečiš — a chceš lačonski wuknyć.“

„Nětkle je to něšto druge. Džensa trjebamy lačinu w Jednoće, dokelž so nam směja, zo su naši duchowni jenož tkalcy a šewcy.“

„Njesměli so smjeć. Tež swjaty Pawoł běše z tkalcom“, mjenješe Natuš.

„Běše wšak — štož so druhim nje-porokuje, to so nam porokuje. Přěciwo nam so z lačonskimi pismami wojuje, a my so bjez lačonsčiny njedowobaramy.“

„Ty drje chceš lačonske knihi pi-sać?“ woprašo so posměwajo Mikławš.

„Čehodla nic? Chcył wšak bych.“

Hólcy běchu překwapjeni, kak Jank z Broda řečeše. Tajkeho jeho hišće njeznajachu. Wón sydaše hluboko zamysleny. Sobušulerjo wšak njemějachu hišće tak wótre wočko, zo bychu swjeho noweho přečela přeco prawje zrozumili, hdyž běštej jeho woči poľne zrudoby abo hdyž so zablyščištej z čilosću a wótromyslnosću. Jelizo budžechu Stražniske mačerje přistup do šule měle, budžechu to prjedy přewidžale. Wone mjenujcy swoje mjenješe džěci přepodawachu šulerjam, zo bychu na nje kedžbowali, hdyž doma nikoho za to njemějachu — wosebje w nalěču. hdyž so wonka džělo započo. Wot toho, hdyž Jank do Stražniskeje šule přińdže, mějachu čile mólčy w nim swjeho

přečela. Něhdy wšak bě so sam žedzil za młóšim bratřikom abo sotřičku. Wón lubowaše małe džěci. Wón je zakitowaše přečiwo wjetšim, sadžeše je pódla sebjě, a často běchu runje tući pjerachoj wina, hdyž Jank tak mało ruku zběhaše, zo by wotmolwjal. Bjez džiwa, zo jeho najmłóšči Stražničenjo lubowachu, so k njemu wuznawachu na hasy, na jeho zdaloka woľachu čakajo na jeho pomajkanje abo na někajke słowčko.

Tón samsny džěń, hdyž so před wuwučowanjom rozmoľwjachu wo

Hólcy počachu jedyn na druheho wudžerac z bojaznymi woćemi. Mjez nimi je paduch. Nóż je w něcejej kapsy — ale w čejej? Rjadownja wočichowaše, a hdyž so wučer wróci, džiwaše so, kak je džensa poslušna. Wšě čakachu bjez dycha, zo nje-wjedro wudyri. Stary so hnydom nje-dohlada, zo tam nóż njeleži na bli-dže, ale zo su pjera rozbrojene. Přě-slyšowanje so započo, a to běše čím surowiše, dokelž so bórže wukopa, zo bě so wučerjowy nóż zhubił, kotryž bě dostał před něhđže dwaceći lěta-mi jako dopomnjenku na njeboh bratra Pawoľa Sperata. Nětko bě přeć!

„Wšitycy won z ławkow!“ Šulerjo stupichu před wučerja. Wšitycy bě-chu splóšeni.

„Zaki wobroćić!“

Hólcy zwólniwje poslučachu. Tuž wupadny něšto: pytany nožik! Ze zaka Janka Komenskeho! Hólčk zblědny kaž plat, ale hnydom wuprasny:

„Što je mi nóż podsunyl?“ Chorja-ty wučer ani njepikny. W rjadowni by slyšeć móhl muchu zynčeć.

„Što je mi to naćinil? wospjeto-waše Jank wšón zadwělowany.“

„Što by to ćinil? Ty sam sy nóż pokradnył a nětk to na nas suwaš.“

W rjadowni bě přihłosowace bórbo-tanje slyšeć, štož bratra Kozyskeho přeswědći, zo je Jank wina. Jankej wuši paleštej. Wón bě zblědnył a hladaše wučerjej mjezwóci mjelčo prošo wo dobroćiwe zakitowanje, ale kak to, hdyž wšo přečiwo njemu ře-ći? Starc wza čicho nóż do ruki. Tuž so cunje přihradny mały Pawličk Zacharic wutykujco ručku praji:

„Daj!“

„Budž změrom!“ pohrozjo jemu bratr. Při tym zablyskny Jankej mysl.

„Pawličko“, Jank sej jeho pričahny, „sy mi ty nóż do zaka tyknył?“

„Dam ći jón zaso.“ Při tym wupi-naše porsćiki za nožom. Kozyski pu-šći ruku, a hólčik jemu wza nožik podawajco jón Jankej — tón samsny nóż, kotryž bě prjedy wupadnył.

Jank Komenský přěni raz w swo-jim žiwjenju z radosću zaplakny a z dobom z bolosću, zo móžachu jeho sobušulerjo takle na njeho tukać.

„Ja wšak sym prajil, zo Jank ničo njebjerje“, wobkrući Mikławšk Dra-bik.

„Ničo njejsy wo tym prajil“, jeho wučer stuži. Hólčata mjelčo ze schil-enými hłowami so do ławkow wró-čachu.

„Widziš, Janko, skoro bychmy će scáhnyli do španiskeje inkwizicije“, zažortowa stary wučer. Z wutroby padny jemu kamjeń, skoro tak kaž Jankej, kotryž bě bjez winy do taj-keje nuzy přišoł. Stary Kozyski hrabny sej do hustych, šedziwych włosow, skrótko pomysli, wza nóż a stupi k Jankej, kiž hižom sedžeše na kromje ławki a bě Pawlička pódla sebjě sadžil.

„Jano Komenský“, rjeknje swje-dzence. „wzmi sej wote mnje tónle nóż na dopomnjenje. Mam jón po bratru Sperace. Kupju sej druhi.“

„Ale — wam —“ komdžeše so Jank, „wam budže so po nim tyskać.“

„Ně wšak, njebudje. Wzmi sej jón a spominaj na bratra Sperata, byrn-jež jeho njejsy znał. Wón bě dobry ćłowjek.“

Pěseň při rowje Jana Grofy z Chasowa

Koho džensa k rowu wjezu, k wěčnom wotpočinkej njesu na kěrchow do štomow scina, role Božej chłódnoh klina?

Bohaće joh přewodža žarowaca wosada.

Rólnik bě wón z čělom, dušu, z rólniskej wón pilnej ruku pluh do zemje ryješe, dobre symjo syješe.

Bóh je prócu žohnował, stotore jom plody dał.

Spi tu nětko w Božej roli, zemja je cí domizna.

Hdyž tež nas twój wotchad boli, příklad twój nas posylja.

Grat, nětik tebi z rukow wzaty, budž nam žiwym nadawk swjaty.

Marja Kubašec

Bóh Knjez je našu znatu serbsku spisowacelku Marju Kubašec z Chasowa 13. apryla 1976 wotwołał. Jeje pjero je naše serbske pismownstwo z wjele dobrymi knihami wobohaciło.

Wona je serbsku rěč a serbski lud ze swojej cytej horliwej wutrobu lubowała, a my mějachmy ju lubo. Njeh wotpočuje w měrje!

„Budu spominać – wosebje na was, wótcé!“ šeptny Jank, a znowa so jemu sylzy ronjachu.

„A nětko do džěla, hólcy. Wočińće sej psalmy“, namołwi Kozyski šulerjow.

„Móžno, zo wopyt dóstanjemy.“

Prjedy hač bě sej Kozyski nadžał, so durje wotewrěchu. Rad by chcył, zo by z mjelčenjom wšo so minyło, ale hólcy běchu hišće přejara rozbudženi. Tuž dyrbyje so Přerowskemu biskopej rjec, što bě so stało.

Woči wopytowarja běštej ze spodobanjom na Jankowe wobličo zloženej, při tym dohlada so tež mólčkeho winikarja a z posměwkom rjekny:

„To hišće chwilu traje, doniž tajkele džěcatko rozumi, zo njemě cuze wěcy rozdawać. Ty maš zawěšće Janka rad, něwěrnó, Pawličko?“

Hólčk město wotmołwy Janka wobjima a so k njemu tuleše.

„To je lubozne hólčatko. Měj jeho rady“, směwkowaše so Lanowski a potom rjekny:

„To wšak je wosebita wěcka, Jano. Wčera so rozmołwjach z bratrom Janaškom. Wón mje prošeše, zo bych so za tobu prašał. Rady na tebe spomina.“

Jankowej wočce běštej so cyle wujasniloj. Wo biskopje Lanowskim slyšeše hdys a hdys wot Naholec a wědžeše, kak su Stražnisicy Bratřa hordži, zo woblubowany Přerowski biskop wuńdže z jich srjedzizny.

„Knjez wučer cí džensa dowol da. Zwoblěkaj so doma njedželsku drastu a potom přińdž na hród. Ja chcu tebe knjezej Korli ze Žeročina předstajić.“

Jankowi sobušulerjo so spodziwachu. Tónsamy hólc, runje hakle tak potuleny, pónđe nětik z bratrom biskopom na hród a budže tam tajkemu wysokemu knjezej předstajeny. Lanowski pytny spodziwanje w rjadowni a přispomni:

„Knjez ze Žeročina ma zajim za pilnych hólcow, wosebje za syroty.“

Doma Jank ničo njepowědaše, što bě so stało. Za to wšak ani časa njebě. Jenož skrótka wusypny, zo je přeprošeny na hród, a so woblékaše swjędzensku drastu.

„Wzmi sej tola tu nowu čapku“, mjenješe četa. Nad přeprošenjom wiješe z hlówu. Wot mladosće sem bě poła njedowěry přeciwo „wulkim“. W tym ju posylni dołholětna zwada jejneho bratra Stanika ze Swětłowskim knjejestwom. Tež Nohal druhdy mjenješe, zo bohaty ženje doc nima, chibazo zežerje chudych. Wobaj pak činještaj jeničke wuwzaće: wažeštaj sej knjejsku swojbu Žeroćinec. Jedyn z nich, Bjedrich ze Žeročina, hakle sydonnačlětny, běše wobsedžer Stražniskeho hrodu a kubłow. Chorowaty mladženc wotjědže před dwěmaj lětomaj ze swojim „preceptorom“ (wučerjom) do wukraja. Nětiko přichadžachu wot jeho listy z Basela. Tež wón bě syrota kaž Jank, ale z tym rozdzělom, zo měješe přirodnu mać, knjeni Hilžbjetu z Chołma a Košumberka. Pola njeje běše žiwa Bjedrichowa sotra Weronika. Hromadke bydleštej w Židlochecach. Stražnica wosta wopušćena. Tohodla knjez Korla starši ze Žeročina, zastupnik woběju syrotow, sem z Přerowa často přiězdžowaše, zo by za prawom hładał.

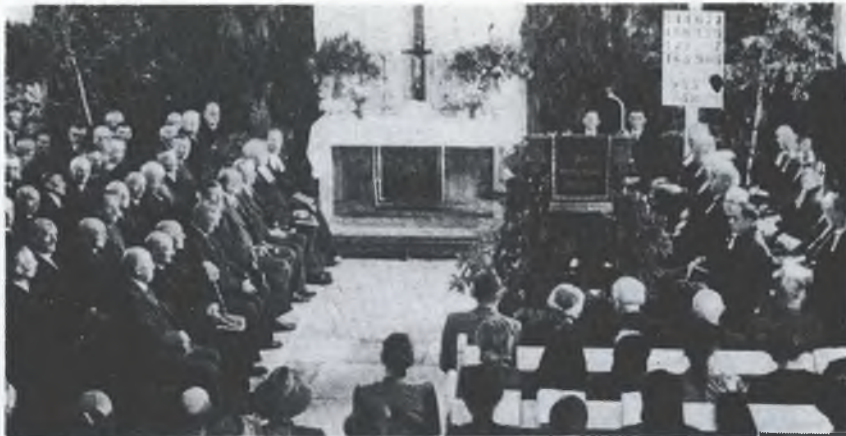
Hrodowske zarjadnistwo jeho tak rady widžeše kaž čeledž. Wšě dostawachu dobry přepitk wot šćedreho

jazliwego hólc a wšak wopyt na hrodže lute wjesele njebudže, ale wšak tež njěškodži, hdyž knjez něšto bliže wo nim zhoni. Bratr biskop ma cyle wěšće swoje samsne mysle z nim. Kak je jeno w Janku zaslyšał?

Ma Jank chwatać, zo njeby bratr biskop na jeho trjebał čakać, abo radšo so komdžić, zo njeby přezahe na hród přišoł? Čehodla drje chcedža jeho knjezej předstajić? Čim wjace so bližeše, čím bóle wahaše. Nikoho tam njewidžeše. Wón bě slyšał, kelko drohotnych meblow je w stwach, kelko wukrajnych přestrěncow a dalšich překrasnych wěcow, kaž hewak nihdže njewidžiš. Powěda so, zo hrodowske stwy z rjanym wonjenjom wukurja, hdyž tam hosći wočakuja. Wšitko to Jank njebě hišće widžał a nazhonił. Tuž bě wćipny, što wšo na jeho čaka.

Wrota do hrodu běchu hižom wotewrjene. Stražnik při wrotach jeho njetrjebawši njewuprasowaše. Wón drje hižom wo hólcu wědžeše. Pokaza jemu puć a njestaraše so dale wo jeho. Jank přendže předdwór. Nalěwo steješe wěža bjez třěchi. Wokna w njej běchu kaž w druhich twarjenjach. Tomu so Jank džiwaše. Wón znaješe z Broda jenož wěže z małymi woknješkami, z kotrychž so za čas wojowanja třěleše.

„Janko! To je Jank Komenský!“ zawoła džěcacy hłos. Janiček z Kunic, wo kotrymž bě Jank njedawno

Njedželu Exaudi 1949 swjěcachmy Serbski cyrkwiniski džěń w znowanatwarjenj, ale hišće nic dotwarjenej cyrkwi. Tehdom zapokaza biskop D. Hahn Serbskeho superintendenta Mjerwu do jeho zastojnstwa. Wobaj staj nětik hižom dawno na Božej prawdže a wjele z tych, kotřiž so z nami na tamnym swjědzenskim dnju wjeselachu

knjeza. Woprawdžitu hrozu mějachu drje z wopytom Přerowskeho Žeročina kucharki, dokelž wědžachu, zo je zwučeny najlěpšu kuchinu. Jeho chory žołdk přescěhowaše wšitkich kucharjow a kucharki na hrodach, hdžež běše z hosćom. Nošachu na blido wšě móžne jědže tak dobre, kaž jenož zamožachu, ale zrědka hdy dostachu chwalbu abo hinašeje powěšće, zo je knjez do wšeho jenož dypał.

„Četa, najradšo bych do hrodu nješo!“ zdychny Jank, hdyž jemu Nohalowa kornar hotowaše, zo by prawje dzeržał.

„Čehodla nic, blazničko?“

„Kak mam knjeza postrowić?“

„To je wšojedne. Z dobrým postrowom njezraniš.“

Při wotchadže Nohalowa hišće z posměwom bratrowca pohni. Za bo-

doma powědał, džěše přez chódbu a bě pónat mlodeho wopytarja, kiž so tam rozmołwješe z hrodowskim slůžownikam. Zetkanje woběju hólcow přestapi. Jankej so hród nadobo zda być přecelniši. Janiček so wjajeseli, zo so jemu nětik njebudže zajec wostudzić. Poprawom njejezdže z nantom rad na wopyty, chiba tam hdžež su džěci. A Stražniski hród běše kaž mortwy.

„Kak to? Wój so znajetaj?“ spodziwa so biskop Lanowski, hdyž hólcaj hromadže do jědžernje zastupištaj.

„Nó, krajanaj, kak njebyštaj so znaoť?“ wusmja so knjez Arkleb z Kunic. „Ale zwotkel tu přińdžeš, Janko? Myslach sej, zo sy pola Strumjenskich.“

Jank wšo rozpowěda, a na to scěhowaše jedne druhe. Wón bu knjezej

Pój, wutroba, a wjesel so na darach Boha swojeho we lubym, lětnim času!

To budže heslo lětušeho Cyrkwinskeho dnja 19. a 20. 6. w Njeswačidle.

ze Žeročina předstajeny, kiž runje zastupi, a bu na wobjed přeprošeny. Wšo bě hinak, hač bě sej to Jank do toho předstajil, jednorišo a šwarnišo. Knjez Korla starši ze Žeročina, štyrcecílětny, nic wulkeje postawy, ze schilenym chribjetom, wonhladaše starši hač mužojo jeho staroby, snano dokelž bě jeho wobličo tak wuske, tak zamyslene a žolte. Jeho jasnej, žiwej woči běštej kruće ale přecelnje na hólca zloženej. Knjez měješe wšelke prašenja na studencička: hdy wosyroci, kak doľho tu hižom přebywa, kak so jemu lubi, što staj jeho zastupnikaj, hač rady wuknje.

Tole přeslyšowanje zdaše so Janičekej dlěše hač Jankej. Won chcyše swojeho towarša za sebje měc. Wjele chcyše jemu powědać, a Jank chcyše wjele slyšeć z Broda, wosebje wo Domšu Witkec a druhich přecelach. A potom so zabawještaj na swoje wašnje. Celedž dósta přikaz, zo bych hólcomaj přihotowali blidko w přitwarku. Jank bjez kóždeje hańbi-

ciwosće ze swojim młódsim towaršom bjesadowaše, a při tym tež jědž słodžeše. Při wšěm wšak won tak wěsće njewědžeše so za blidom za dźeržeć kaž jeho młódsi towarš. Jemu so lubješe, ale tak prawje swobodny so nječujuše. Při jědži a bjesadowanju bludžeštej so jemu woči po scěnach z kožanymi tapetami a wšelkimi ornamentami. Najbóle jeho zajimowaše slěborny paw z rozčehnenej wopušu. Jank drje so z hólcom rozmołwješe, ale při tym měješe woči na wšo druge zloženej. Jank wobkedžbowaše, ale tež jeho wobkedžbowachu. Wosebje biskop Lanowski, kotryž přečiwo wokuwu se džeše, hladaše stajnje za nim.

„Kóždy knjez by z tajkim synkom spokojom być móhl“, pomysli sej, „Janiček z Kunic je wšak pěknny hólcec, hdyž pak bych dyrbjal mjez nimaj sej jednoho wubrać, ja bych so rozsudził za syrotku z Broda.“

Přichodnje dale.

W Ochranowje twarja dom za chore dźěci, kotryž budže rěkać „Amos Comenius“. To je tón Jan Amos Komenski, wo kotrymž je naš roman napisany — posledni biskop Bratskeje Jednoty, wulce zaslužbny pedagog a wučenc

Ž wosadow

Budyšin — Michalska wosada: Přěni džen swjatkow, 6. 6. 1976, budže po doľhich lětach wobnowjenja zaso přěnja Boža služba w Michalskej cyrkwi. Budyski a Serbski superintendent budžetaj přitomnaj. Tuž tež wšěch lubyh z wokolnych wosadow na swóju wažnu a radostnu swjedžen přeprošujemy.

Poršicy: Cyrkwinska rozprawa na lěto 1974: 7 křćenjow, 8 konfirmandow, 4 wěrowanja, 28 pohrjebow z předowanjom w Božim domje, 1 479 spowědných. Rozprawa na lěto 1975: 8 křćenjow, 14 konfirmandow a k tomu 2 dorosćenaj, 3 wěrowanja, 14 pohrjebow z předowanjom w Božim domje, 1 360 spowědných.

Wunošk kolektow a dary, kotrež so wosadnemu fararjej přepodachu:

1 825,18 hr krajnocyrkwinske kolekty, 960.— hr za hlódných na zemi (Brot für die Welt), 300.— hr dar paćerskich dźěci za Gustav-Adolfskewarstwo, 495,86 hr za Lipsčanske misionstwo, 239,50 hr kolekty na swětowym dnju modlitwy žonow, 4 566,66 hr kolekty a dary za Poršičansku wosadu. W Poršičanskej wosadze mamy 75 čitarjow „Pomhaj Boh“.

farar Johannes Poetzsch

Budyšink: Cyrkwinska rozprawa na lěto 1974: 2 křćeni, 7 konfirmandow, 1 wěrowanje (někotři wosadni dachu so w druhich cyrkwach zwěrować), 484 spowědných (wo erntnych spowědanjach njehodži so dla spowědneje mjelčiwosće duchowneho rozprawjeć), 9 pohrjebow z předowanjom w Božim domje.

Rozprawa na lěto 1975: 3 křćenja, 7 konfirmandow, 1 wěrowanje, 6 pohrjebow z předowanjom w Božim domje, 470 spowědných, štož wšak bohužel njerěka, zo bych so 470 wosadnych na našich spowědžach wobdźělili. 1 561,57 hr kolekty za Budyšinsku wosadu, 1 321,95 hr krajnocyrkwinske kolekty a druge dary.

Wo dr. theol. et phil. Korli Janu Rězbarku, kotrehož popjeł je so 13. 3. 1976 w Budyšinku pódla rowa jeho nana pochował, je so w „Pomhaj Boh“ w februarskim čisle 1976 hižom pisalo.

farar Johannes Poetzsch-Poršiski

Nowy ew.-luth. biskop w Rumunskej

Po smjerći biskopa Juraja Argaya je sej Synodalno-presbyterialna ew.-luth. cyrkej w Rumunskej socialistiskej republice 15. 6. 1975 noweho biskopa Pála Szedressyho wuzwolila. Won bě w poslednich pjec lětach hižom zastupjer stareho biskopa. Biskop Pál Szedressy narodži so 20. 3. 1924 w Dernje a je w Sopronje studował. Na to bě za fararja w madžarskich ewangelskich wosadach w Rumunskej, naposledk w Bukaresće.

Synodalno-presbyterialna ew.-luth. cyrkej w Rumunskej ma 33 000 stawow. Z nich je 6 000 slowakskeho a 27 000 madžarskeho pochada. Tak je biskop Szedressy biskop tež Slowakow w Rumunskej, kotřiž hłownje bydla w Nadlaku a wokolinje. My přejemy sotrowskej cyrkwi a jeje nowemu biskopkej Bože žohnowanje, pokoj a milosć.

Rudolf Koštial,
Posol spod Tatier

Zajimawa křinja w Njeswačidle z hoberskeho duboweho zdónka wudypana a ze železnymi bantami wobdata

Pomhaj Boh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadza jónkróc za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamolitwy redaktor: superintendent Gerhard Wirth-Njeswačidski. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čišeć: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny (III-4-9-519)